

РЕШЕНИЕ

№ 5862

гр. София, 05.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 03.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2682** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по подадена жалба от С. К. К. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 55/06.02.2012 г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”.

В обстоятелствената част на жалбата се сочи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като неправилно е приложена нормата на чл. 54б, ал. 3 от КСО. Излагат се съображения, че гражданският договор за управление, по който е полагала труд жалбоподателката е бил прекратен поради обективни причини – прекратяване на дейността на дружеството. Моли съда да се произнесе с решение, с което да отмени оспореното решение и да бъде определен правилно в съответствие с чл. 54б, ал. 1 от КСО срокът за получаване на обезщетение за безработица и размерът на обезщетението.

В съдебно заседание по делото жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът – Главният директор на Столично управление „Социално осигуряване”, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и поддържа становище за нейната неоснователност. Излага съображения, че спорът в настоящото производство е правен и се отнася до приложението на разпоредбата на чл. 54б от КСО, с която законодателят е предвидил ограничение за лицата, чиито правоотношения са

прекратени с тяхно съгласие, да им бъде отпускано парично обезщетение за безработица в минимален размер за минимален срок. В настоящия случай е налице прекратено правоотношение между два равнопоставени субекта – от една страна юридическо лице, от друга страна – жалбоподателката, но административният орган счита, че в случая волята за прекратяване на правоотношението изхожда само и единствено от физическото лице и поради това няма как това прекратяване да е станало без съгласието на жалбоподателката. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 188, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 212-00-10419/08.12.2011 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО, С. К. К. е поискала от директора на СУСО отпускане на парично обезщетение за безработица, тъй като правоотношението ѝ със [фирма], [населено място], е било прекратено, считано от 01.12.2011 г. Към заявлението е приложен договор за управление на ЕООД, от който се установява, че на 01.07.2007 г. С. К. К. сключва договор с едноличния собственик на капитала на [фирма] С. К. К., по силата на който приема да управлява и представлява дружеството. Представена е и справка за история на осигуряването като самоосигуряващо се лице, издадена от ТД на НАП – С., от която се установява, че от 30.11.2011 г. С. К. К., упражняващ дейност като собственик на [фирма], е с прекъснато осигуряване, поради прекъсване на дейността на дружеството. Съгласно Решение на едноличния собственик на капитала на [фирма] от 30.10.2011 г. С. К. К., в качеството си на едноличен собственик на капитала на дружеството взема решение за временно прекратяване на дейността на дружеството, считано от 01.12.2011 г. От същата дата се прекратява договорът за възлагане на управлението, сключен със С. К. К. - сключен е анекс от 30.10.2011 г. към договора за възлагане на управлението на С. ЕООД – С. от 01.07.2007 г., по силата на който дружеството прекратява договора, считано от 01.12.2011 г.

С разпореждане № 212-00-10419-1/19.12.2011 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица е отпуснато парично обезщетение за безработица на жалбоподателката, считано от 01.12.2011 г. до 31.03.2012 г. в размер на 7,20 лв. дневно. Разпореждането е издадено на основание чл. 54ж, ал. 1 и във вр. с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 от КСО.

В законоустановения срок разпореждането е обжалвано по реда на чл. 117 от КСО пред Главния директор на СУСО, като жалбата е постъпила с вх. № 94С-7193-1/11.01.2012 г.

С оспореното в настоящото производство Решение № 55/06.02.2012 г. на Главния директор на СУСО разпореждане № 212-00-10419-1/19.12.2011 е потвърдено. Решението е връчено на жалбоподателката на 11.02.2012 г., а жалбата срещу него е постъпила в съда на 23.02.2012 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО и от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган и в предвидената писмена форма. Същото е мотивирано, законосъобразно и правилно.

Съгласно чл. 54ж, ал. 1 от КСО, паричните обезщетения за безработица се отпускат,

изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Разпореждане № 212-00-10419-1 от 19.12.2011 г. е издадено от Л. П. на длъжност инспектор СОР/главен в отдел „Парични обезщетения за безработица и гарантирани вземания” (ПОБГВ), компетентен орган съгласно Заповед № 97/04.02.2011 г. на Главния директор на СУСО.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица” най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. Разпоредбите на чл. 54а, ал. 4 от КСО и на чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица /НОИПОБ/ определят, че паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на прекратяване на осигуряването, ако заявлението е подадено в ТП на НОИ в 3-месечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата. Не се спори в настоящото производство, че тези предпоставки са били налице по отношение на жалбоподателката.

В чл. 54б, ал. 3 от КСО е предвидено, че безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, на основание чл. 325, т. 1 и 2, чл. 326 и 330 от Кодекса на труда, чл. 103, ал. 1, т. 1, 2 и 5, чл. 105 и 107, ал. 1, т. 1 – 4 от Закона за държавния служител, чл. 162, т. 1 и 6, чл. 163 и чл. 165, т. 2 и 3 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Р. Б., чл. 245, ал. 1, т. 4, 6 и 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи и чл. 165, ал. 1, т. 2, 3 и 5 и чл. 271, т. 2, 3 и 5 от Закона за съдебната власт или по други закони получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца.

В процесния случай волята за временно прекратяване на дейността на дружеството [фирма] е формирана от едноличния собственик на капитала – С. К. К. (Решение на едноличния собственик на капитала от 30.10.2011 г.). В изпълнение на това решение е прекратен договорът за управление със същото лице, поради което настоящият състав на съда споделя становището на административния орган, че е налице прекратяване на правоотношението със съгласие на физическото лице – С. К. К.. Този извод се подкрепя от обстоятелството, че договорът за управление е прекратен по взаимно съгласие между дружеството и С. К., съгласно Анекс към Договора за възлагане на управлението на С. ЕООД, влязъл в сила от 01.07.2007 г., сключен на 30.10.2011 г. Това е така и тъй като не е установен обективният факт на прекратяване на дружеството чрез ликвидация или откриване на производство по несъстоятелност, когато съдът би приел, че прекратяването на договора за управление се дължи на обективни факти, които стоят извън волята на С. К. К.. Видно от вписванията в търговския регистър към датата на устните състезания по настоящото дело 03.10.2012 г. не са налице подобни вписвания по отношение на [фирма].

Предвид всичко изложено по-горе, настоящият състав намира, че обжалваното Решение № 55/06.02.2012 г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е потвърдено разпореждане № 212-00-10419-1/19.12.2011 г. на ЗА Ръководител осигуряването за безработица при СУСО, е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде

отхвърлена.

С оглед изхода на спора на основание чл. 8, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК Административен съд София – град, Първо отделение, 18-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. К. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 55/06.02.2012 г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”.

ОСЪЖДА С. К. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столично управление „Социално осигуряване” сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: